

Красимира Лекова
lekova@novinata.bg

- Г-н Димов, защо из-
брахте да поставите
„Дон Жуан“ по текста
на Макс Фриш и какво в
него Ви заинтригува?

- Този текст го четох
още като бях във ВИТИЗ
преди 10-ина години. Още
тогава ми хареса много
тази пиеса и си мечтаех да
я направя. Но тя е трудна
за реализация като неза-
висим и свободен про-
ект, защото включва мно-
го актьори. За да се на-
прави, изисква специ-
фична театрална инфра-
структура и много се рад-
вам, че се случи така, че
директорът на староза-
горския театър откликна.
Оказа се, че той също хар-
есва тази пиеса.

- Как се намерихте
със старозагорския
театър?

- Чрез един от актьори-
те в трупата - Станислав
Станев, с който сме при-
ятелни и се познаваме още
от ВИТИЗ. Всичко започ-
на с една случайна сре-
ща на улицата пред Мла-
дежкия театър - тъкмо бях
пред премиера с „Фрида“
там. От дума на дума ста-
на ясно, че е в Стара За-
гора в театъра и после
той ни свърза с Ивелин
Керанов. Срещнахме се
и решихме да направим
пиесата. Благодаря му за
доверието, защото той не
ме познаваше.

- Да Ви върна към пи-
есата, с какво Ви привле-
че толкова?

- Както казах, за мен пи-
есата като емоционален за-
ряд си има история отдав-
на. Затова се радвам, че
точно тук стана. От една
страна, имате много хуб-
ав театър и хубава тру-
па. Това е и град, с който
съм свързан от детството
си. Имах баба в Стара
Загора - Николина Димо-
ва, беше учителка. Пре-
карвах всяко лято по две-
три седмици тук и при
другата баба по майчина
линия - в Казанлък. Сме-
няхме се с по-големия ми
брат да им гостуваме.
Освен това имах и бра-
товчедки. Стара Загора
ми е любим град отдавна.

- Какъв е все пак Ва-
шият „Дон Жуан“?

- Самата пиеса задава
един доста нестандартен,
различен и по-съвремен-
ен Дон Жуан. Това не е
класическият образ на
севилския прелъстител,
който омайва главите на
жените и после ги изос-
тавя. Тук имаме един
много по-интелектуален
по-вглъбен човек, с ду-
ховни стремежи. Човек
на точните науки, на кой-

С Дон Жуан имаме старата емоция

Подготвяният Закон за сценичните изкуства е неадекватен,
твърди режисьорът на свободна практика Веселин Димов

то жените му се случват
някакси помежду другото
- те са привлечени от
него, не той се бори тол-
кова за тях. Това е Дон
Жуан, който сам иници-
ра своя мит - историята с
неговото низвергване в
Ада. Той е един човек,
който се уморява да бъде
Дон Жуан, да бъде пре-
следван, да играе ролята
си. Така в един момент
инсценира собствената
си смърт, за да заживее
някъде в онова простран-
ство, което се нарича
четвъртото измерение,
където никой няма да
знае, че съществува и ще
може да се отдаде на ду-
ховния си интерес, на
науката... Фактически
пиесата разказва за
това, но няма да кажа по-
вече детайли.

- Бягате от клишето
за Дон Жуан, който е
добре познат на публи-
ката...

- Да, той има много мал-
ко общо с класическите
образи от 17-и, 18-и и 19-и
век на Молиер, на Мо-
царт, на Тирсо де Моли-
на, на Байрон. Пиесата
на Фриш е една интер-
претация, която не е мно-
го поставяна в България,
според мен съвсем не-
заслужено, защото е мно-
го добре написана.

- Защо Ви вълнуват
все гранични личности,
хора в дълбоки душевни
колизии и крайни ситу-
ации... имам предвид и
предишният Ви проект
„Фрида“ в Младежкия
театър?

- Труден въпрос. Имам
чувството, че текстовете
ме избират, а не аз - тях.
Защото има много пиеси,
които чета и които спирам
още на 5-а страница, про-
сто нямат аромат, нямат
чар, не че са лоши. А има
и пиеси, които сякаш ме
разпознават и почват да
ми говорят и да ми хрум-
ват някакви неща. В слу-
чая това е една от тези
пиеси и с „Фрида“ беше
същото. Макар че при
„Фрида“ желанието ми
беше да опитам опреде-
лен тип спектакъл, бази-
ран изцяло на мултима-
едия, където визията е сце-
нография. А тук исках да
направя един по-класи-
чески спектакъл - пишна
пиеса, с геометричен и
красив изчистен декор, с
много актьори с атрак-
тивни маршови и бойни
сцени, с динамичен ми-
зансцен. Изобщо, съвсем
класическа пиеса за
цяла трупа. Много хубави
впечатления имам и от
трупата, и от театъра, и от
техническите служби.

- Пиесата е пред пре-
миера, планирате ли
вече следващия си про-
ект?

- В момента най-много
имам нужда от почивка,
защото тази година на-
правих вече три спек-
такъла. Сега планирам
едно пътуване на Изток -
към Турция, Египет и Ин-
дия, за около два месе-
ца. После имам по-дал-
ечни проекти свързани
със СФУМАТО - един
опит в метафизичния те-
атър по диалози от двама
души. И още много люби-

ми пиеси имам, но засега
друго конкретно нямам.

- Игвате в Стара За-
гора като режисьор на
свободна практика, бил
ли сте някога на щат?

- Никога не съм бил на
щат, даже ако ми предло-
жат, бих отказал. Имам
собствена театрална
компания „Момо“.

- Как изглежда тога-
ва от камбанарията на
един свободен режисьор
театралната реформа,
която вече десетти го-
дини все престои?

- Участвам в една ини-
циатива - много млади те-

атрали, режисьори, сце-
нографи и актьори се обе-
динихме в Асоциация за
свободен театър. Това е
едно движение, с което
се опитваме да променим
условията за правене на
театър у нас. И мисля, че
вече работим добре в
тази посока - да обеди-
ним полето на независи-
мата свободна сцена в
България. В момента наш
човек - режисьорката
Гергана Димитрова, уча-
ства в срещите около но-
вия Закон за сценичните
изкуства. Организирахме
тази година и една голя-
ма международна среща
на тема за свободния те-
атър - с гости от Унгария,
Германия и страни, в ко-
ито са направени неща-
та. Защото у нас сме изо-
станали много.

- Какво трябва да се
случи, за да работят
спокойно театрите
ни?

- Най-общо казано,
държавата трябва да
подкрепя театъра - не
чалгата, защото чалгата
може да се самоиздържа.
Във всички страни чалга-
та се самоиздържа и при-
нея отиват частните пари,
това е обяснимо. Сфери-
те от културата, които
трудно се самоиздържа-
т - театър, опера, балет,
литература, те трябва да
бъдат подпомагани.
Държавата не може да
абдикира от тях, защото
това е признак за неци-
визованост, за ниска
култура, за безпомощ-
ност. Ще станем държава
без културен лик, без об-
лик, която спазва само
някакви американски
неолибералистични
поръчки и политики, про-
карвани чрез правител-

ството. ОК, да ги прока-
ра, но в страни, в които
държавата не помага
много на културата, има
много алтернативни об-
ществени фондове или
артлотарии и други начи-
ни за финансиране. Ако и
тук държавата решава да
абдикира, то поне трябва
да ги подпише тия ал-
тернативни условия. Ина-
че става нещо наистина
ужасяващо, с големи пос-
ледици, които ще се усет-
ят след време.

- Как точно смятате
да повлияете да се про-
менят правилата?

- Написали сме някол-
ко декларации, имаме и
становище относно този
Закон за сценични изку-
ства, който е неадеква-
тен. Той е скалъпен
набързо и не решава ни-
какви реални проблеми
на хората, които правят
театър. Той просто не
може да остане в този си
вид. Той трябва да бъде
дискутиран и след като се
върна в София, ще видя
докъде сме стигнали.

- Оптимист ли сте с
това управление на кул-
турата?

- Оптимист съм дотолко-
ва, доколкото виждам
как не само свободните
театрали, но и всички
хора на изкуството са
обединени и вече няма
накъде. Нещата са стиг-
нали до критичната маса,
до излизане на улицата и
до протести. 20 години
следа и съм участник в
културната ситуация в
страната и до този момент
не съм виждал толкова
обединени хората на из-
куството. И мисля, че ако
тръгне да се приема този
калпак закон, ще трябва
да премине само през
жива верига. Просто ни-
кога не е било толкова
зле и това значи, че, ко-
гато се стигне някакво
дъно, все пак ще може да
има и оттласкване.

Изкушени по Фриш от севилския прелъстител

С премиера на „Дон
Жуан или Любовта към гео-
метрията“ от Макс Фриш
на 17 ноември ще зарадва
трупата на старозагорския
Драматичен театър „Гео
Милев“ своята публика.
Постановката и музикал-
ното оформление са дело
на Веселин Димов, сцено-
графията е поверена на Те-
одора Лазарова и Златна
Михайлова, а хореография-
та е на Валерий Кондрат-
цев.

Тази своя комедия голе-
мият швейцарски белет-
рист и драматург създава
през далечната 1953 годи-
на, почти десетилетие
след като на сцената на
театъра в Цюрих е поста-
вена първата му пиеса
„Ето че те отново пеят“
(1945).

За пietetата си към твор-
бата на Фриш режись-
орът казва: „От многото
пиеси за Дон Жуан в све-
товната драматургия,
тази ми е любима. Тя е ин-
телигентна, забавна, из-
ненадваща и нестандарт-
на. В нея прочутият се-

вилски прелъстител, ос-
вен че отново се изправя
в двубой с небето, е и сам
създател на своя мит и
низвергване в Ада. Този
спектакъл е за трагикоме-
дията на любовта, за веч-
ния мъжко-женски „те-
атър“, за израстването от
младостта към зрелостта,
за стремежа на мъжа към
истината и страха му от
жестокостта...“.

В есето си за Дон Жуан
самият Макс Фриш пише:
„Ако живееше в наши дни,
Дон Жуан (каквото аз си го
представям) би се занима-

вал навярно с ядрена фи-
зика: за да познае истина-
та. И като атомен физик
той, рано или късно, ще се
изправи пред избора:
смърт или капитулация -
капитулация на онзи
мъжки дух, който, останал
самовластен, очевидно е
готов да взриви мирозда-
нието, щом придобие тех-
ническа възможност за
това... Зад всеки Дон Жуан
дебне скуката, макар и
прикрита умело от безраз-
съдна смелост. Това е ску-
ка, изпълнена не с прозек-
ки, а с лудории - скука на
духа, който жадува абсо-
лютното, но се е убедил, че
никога не ще може да го
постигне...“.

Ролята на главния герой
в старозагорската поста-
новка е поверена на Иван
Калашев, Миранда играе
Силвана Пишимарова, а в
образите на Отец Диего и
Дон Гонсало се вживяват
Христофор Недков и Сте-
фан Делев. Включен е по-
чти целият състав на тру-
пата.

Красимира Василева

Агенция за
психологически
подбор

КАЛЕЯ Консулт

Професионално
оценяване
на психологическа
пригодност за частна
охранителна дейност

0888 479146